

Pět měsíců.

Kam se ten čas poděl?

August Strindberg ležel se zavřenýma očima na zádech v posteli. Nemohl spát. V pokoji byla tma jako v hrobce a zima jako v lednici.

On sám to tak nechtěl – to Maria.

Jeho přítelkyně.

Která spala vedle něj s hlavou na jeho hrudi. Každý její výdech ho zalechtal. Byl to ten nejlepší pocit na světě.

Pět měsíců.

Čas plynul tak rychle, a přece tak pomalu.

Zbýval už jen měsíc do půlročního výročí. Tak tomu říkali jeho noví přátelé a sousedé. Že už se mu blíží výročí. Domnívali se, že je to důvod k oslavě, že by měl uspořádat večírek.

„Nikdy by nás nenapadlo, že tady zůstaneš,“ říkali. „Po tom všem, co se stalo.“

Po tom všem, co se stalo.

August odmítal myslet na to, co ta slova obnášejí. Přestěhoval se na západní pobřeží, aby začal znovu. Poté co strávil skoro celý život ve Stockholmu, rozhodl se zkusit to znovu někde jinde. Proto opustil práci správce kapitálu a otevřel si obchod v bývalé budově pohřebního ústavu v Kungshamnu, tři kilometry od Hovenäsetu. Obchod pojmenoval Strindbergův

bazar a pomáhal v něm nacházet věcem, ztraceným jako on sám, nový domov.

Jeho nejlepší kamarád Henrik, který stále žil ve Stockholmu, se na Augustův přesun díval trochu jinak. Nelíbilo se mu, že se August vyhýbá hovoru o tom, co ho po přestěhování na západní pobřeží potkalo.

„Rád ti osvěžím paměť,“ říkával Henrik. „Odstěhoval ses z královského hlavního města, protože jsi chtěl vidět a zažít něco nového. A měl jsi to štěstí, že ses usadil zrovna v domě, kde někoho zavraždili, a zároveň sis otevřel obchod v budově, kde jsi vzápětí našel dvě mrtvoly. Dvě plus jedna jsou tři. *Tři nebožtíci*. A stejně tam pořád zůstáváš. Jestli ti dá Maria kopačky, můžeš to celé shrnout do výstižného seznamovacího inzerátu: ‚Osamělý knihomol, který se neleká smrti ani pečení, hledá...‘“

August se potmě usmál.

Jedině Henrik ho dokázal přimět k tomu, aby na ty strašné události pohlížel s úsměvem. Kromě toho se tak úplně nepletl, když Augusta popisoval jako knihomola, který se neleká pečení. Augustovi se ten popis v mnoha ohledech dokonce zamlouval. Protože čtení a pečení opravdu miloval. A nikdy se oběma zálibám nevěnoval víc než po svém přesunu na západní pobřeží.

V jednom bodě však Henrika pokaždé opravil:

V domě, který si po příjezdu do Hovenäsetu pronajal, už nebydlel. Dům stál v ulici Kärleksvägen, říkalo se mu Mrazírna a Augustovi nikdy nepřipadal jako skutečný domov, obzvláště poté, co se dozvěděl, k čemu v něm došlo. Zavraždili tam mladou ženu, rozsekali ji na kusy a ty pak našli v mrazáku ve sklepě.

August nyní bydlel v domě, který si koupil a nastěhoval se do něj týden před Štědrým dnem.

Vlastní dům v Kärleksvägen, Zamilované ulici.

Na nejkrásnější adrese na světě.